

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרל"א]

א"א"ז מו"ר ז"ל אמר עמ"ש מצות תשובה והתודו בגזילה. כי כל עבירה בכלל גזל. שמי שמחזיר כל הדברים להשי"ת שהוא המחיל הכל והוא בעלים של כל הנבראים ומי שיודע זה אינו חוטא בודאי:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרל"ז]

במדרש ישא ה' פניו אליך כו' וכתוב לא ישא פנים כאן כשישראל עושין רצונו של מקום. וקשה כיון שנושא להם פנים א"כ הוא לפנים משורת הדין א"כ הדרא קושיא לדוכתא דכתיב לא ישא פנים. אכן התירוץ הוא שגם ע"ז יש משפט לעשות עם זה לפנים משורת הדין כי הכל במדה שאדם מודד כו'. ואיתא עשה רצונו כרצונך שיעשה רצונך כרצונו. פ"י עושין רצונו של מקום הוא העבודה בתמימות בלי שום נגיעה עצמיות רק לעשות רצונו ית' בלבד. ולכן השכר הוא ישא פניו אליך. כי יש להבין מאי ענין נשיאת פנים אך הוא עפ"י הכתוב ורחמיו על כל מעשיו כי עיקר התעוררות הרחמים והחסד לפניו ב"ה ע"י שאנחנו כולנו מעשה ידיו והוא מכיר הפנימיות שלנו שהוא החיות שיש בנו חלק אלוקי ממעל וע"ז הוא ית' מרחם. אמנם זאת תלוי בעבודת התחתונים כפי מה שמבורר אצלנו שהכל מעשה ידיו ויראתו על פנינו כמו כן חל עלינו שמו ית'. כמ"ש כל מי שהוא ירא שמים יש לו חן. והוא נושא חן לפני הבורא ית' כמ"ש ויחונך. ולכן הוא ית' מרחם על פנימיות החיות שלנו שהוא חלקו ית'. ישא לשון הבערה כמו משיאין משואות. פ"י שמתלהב כח האש והתלהבות שיש בלבבות בני"ש שלהבת יה. וזהו עצמו פ"י שיעשה רצונך כרצונו פ"י שיוכל להיות התגלות רצון העליון ית' בלי מניעה והוא התגלות הפנימיות כנ"ל:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תר"מ]

במדרש וישלחו מן המחנה הגו סיגים מכסף כו' בשעת מתן תורה לא הי' בהם מומין כו' ויפתוהו בפיהם כו'. להבין ענין ויפתוהו בודאי הי' דיבור של אמת כי דובר שקרים לא יכון נגד עיניו ית'. אבל כמו שבפרט האדם יש איברים מיוחדים כן בכלל. ודור מרע"ה שקבלו התורה הם הפה. וכן הר סיני הפה בכלל הבריאה כמ"ש יש לארץ פה כו'. ודורות אחרונים נק' רגלים כו'. וכמו שיש בפרט כל עובד ה' כי הרצון והדבור בנקל להתנהג אחר התורה מקיום המעשה הקשור בגוף. כמו כן בכלל ישראל כסף הוא הרצון והתשוקה שהי' במתן תורה עד שהי' ביטול יצה"ר שהם הרצונות אחרים אשר לא לה' המה והם סיגי הכסף. ובמתן תורה נזדכך הרצון כמו כסף הנזקק באש כה דברי כאש נאום ה' ועיין בזה"ק ואתחנן בפסוק בכל לבבך כו' והיו הדברים כו' שהיצה"ר מתהפך ע"י אש התורה כברזל שנתהפך כולו אש ע"ש. ועמ"ש במ"א בפסוק מצרף לכסף כו' ואיש לפי מהללו. וזה הי' בעת מתן תורה. ואח"כ ע"י החטא ירדו ממדריגה זו וחזרו הסיגים. אבל פנימיות הרצון של בני"ש לעולם יש בתוכן. רק שצריכין להסיר את הפסולת. כמ"ש וישלחו מן המחנה הם האיברים כמ"ש ז"ל ע"פ והי' מחניך קדוש. והוא ע"י עסק התורה כנ"ל. ועי"ז הגו סיגים מכסף:

שפת אמת ספר במדבר - פרשת נשא - שנת [תרמ"א]

במדרש בכתף ישאו כו'. דורש על השירה כמ"ש שאו זמרה כו'. וקשה מה בכתף. ויתבאר הענין על פי מ"ש וישרנה הפרות בדרך שעל ידי שנשאו הארון ניתן בהם דעת לשורר ולזמר כמ"ש בזה"ק בלק ארונא דעל גבייהו עביד להון לזמרא. כן הלויים. במה שנשאו על כתפיהם בכח זה הרימו קול זמרה. וכמו כן הוא בכל עובד ה' שמתמלא זיו ושמחה ע"י עבודת אמת. ועל זה נאמר עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו כי עיקר העבודה בתורה ובמצות וממילא נתמלא פיו שירה וזמרה. וזה עצמו העדות שהאמת עד לעצמו

שהעובד ה' מבין בנפשו שהוא דבוק בשורש האמת ולבו שמח. והוא עדות על הבורא ית'. וכמו כן יש בכל יום תפילות ושירות. ומקודם יש מצות בעובדא ואחר כך במילולא דפומא כידוע: